

— Хайде да заколимъ кравата, да я одеремъ, да скжтаме месото въ човалъ, пъкъ довечера азъ ще ти подложа грѣбъ подъ зида, та ще изкочишъ вѣнъ. После ще ти вържа долу човала съ месото, ще ти метна вжжето, ти ще го издърпашъ, та и менъ да издърпашъ. Нали става?

— Става, защо да не става, — казалъ Мунчо на Гунчо.

Така и направили. Заспала бабата, тѣ тихо се измѣкнали на двора, заклали кравата и напѣхали месото въ човалъ. Гунчо подложилъ грѣбъ на Мунчо и той прескочилъ високия зидъ. Гунчо после му метналъ вжжето и почналъ да се приготвя долу, отъ другата страна на зида.

Тегли Мунчо, тегли... тежи брей, пусто месо. Най-после го изтеглилъ, сложилъ го на гърба и, бѣжъ, да го нѣма. Бѣгалъ, бѣгалъ, отъ челото му потъ тече, а той тича и си мисли: надхитрихъ тоя пжтъ Гунча.

Тичалъ, тичалъ, най-после много се изморилъ и спрѣлъ да почине на тревата. Захвърлилъ човала и си въздъхналъ. Но човалътъ се размърдалъ и проговорилъ:

— По-полека, побратиме... Ще ми счупишъ кокалитѣ... И Гунчо се измѣкналъ бавно отъ чувала.

— Брей ти, дяволе такъвъ! Кръста ме заболя да те мѣкна.

— Да не съмъ ти кривъ? Ти си отъ Лъжене, азъ съмъ пъкъ отъ Мижене. Да не се бѣхме мамили единъ другъ, нѣмаше сега кръстъ да те боли.

И отъ тоя день истински се побратимили и престанали да лѣжатъ.

Мария Гурбешлиева

ЗИМНА НОЩЬ

Не млѣква вой! — стихийна буна...

Не млѣква зимната фъртуна.

По-ненадейна всѣки часъ,

ту забърбори тя плачливо,

ту прихне ядно, закачливо,

ту чакъ въ небе извие гласъ.

И струва ми се, че не хала

бездѣнно гърло е продрала

и вѣнъ лудѣе съ бѣсна мощъ;

но че, притиснатъ отъ бедитѣ,

цѣлъ свѣтъ си е надулъ гърдитѣ

и стене въ тая адска нощъ.

П. К. Яворовъ